

- 243 -

igra få ständigt återvändande drag: omqvädet är nu till sitt innehåll Episkt, ehuru Lyriskt till sin avsikt. I det andra slaget af omqväden uttalar sig denna reflexion redan ett inre, en sinnestämning, men med en allmänhet och obestämdhet, som först det tredje slaget öfvergår till bestämdt uttryck, och med detsamma trädde i en slags individuell förbindelse med själva berättelsens ämne *).

Vi kunne nu ock närmare bestämma det yttrandet, att de gamla berättande visorna eller Romanserna föreställa en öfvergång från Epik till Lyrik. Vi hafva visat att i de Skandinaviska det omqvädet och dess allt mer sig utvecklande Lyriska natur, som i synnerhet utmerker både denna öfvergång och dess grader. Från det sista slags omqväde är till egentelig Lyrik blott ett steg. Denna yttrar sig redan i flera yngre Romanser genom inväfda Lyriska reflexioner (t. ex. N:o 31. Del.), hvilka äfven i några äldre falla i ögonen, såsom tillägg af en senare hand; tills slutligen viör af egenteligt Lyriskt innehåll uppkomma. Med det samma har ock den berättande visan mest förörat sin gamla Romantiska natur. Det Lyriska

*) Stundom finner man ock derföre, att i detta slags omqväden det första slaget upprepar sig sjelf, men med en tydligt uttalad Lyrisk avsikt. Så t. ex. ligger i omqvädet till N:o 84. 3 Del.: *Jag litat på Guds nåder och min Jungfru*, på en gång en sammanfattning af visans hela ämne och ett uttryck af den sinnesförfattning, hvori den blifvit diktad.